

[Formanden]

Bente Juncker: spm. nr. S 57 og 58

Knud Lind: spm. nr. S 59

Svend Heiselberg: spm. nr. S 70

Spm. nr. S 17

Til *undervisningsministeren* af:

Sonja Mikkelsen (S):

»Mener ministeren, at folkeskolernes EDB-udstyr er inventar eller undervisningsmateriale?«

Begrundelse

Kun folkeskolernes lokaler og inventar stilles til rådighed for voksenundervisningen.

Såfremt EDB-udstyr betragtes som undervisningsmateriale, er der ingen pligt for skolerne til at stille det til rådighed f.eks. for oplysningsforbundenes aftenskolekurser, og forbundene må så selv anskaffe det meget dyre udstyr, hvis de vil tilbyde undervisning i EDB.

Betragtes EDB-udstyr derimod som inventar, kan det dyre udstyr udnyttes bedst muligt.

Svar (17/10 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Ifølge fritidsundervisningslovens § 62 og bekendtgørelsen om fritidsundervisning for voksne skal kommunen anvise egnede lokaler med fornødent udstyr til godkendt fritidsundervisning for voksne.

Anvisningsforpligtelsen omfatter skoler og andre lokaler, der tilhører kommunen, eller – hvis egnede kommunale lokaler ikke kan stilles til rådighed – skoler og andre lokaler, der tilhører amtskommunen eller staten, samt visse skoler og lokaler, til hvis opførelse der er ydet statstilskud eller statslån. Lokalerne skal dog kun stilles til rådighed for fritidsundervisning for voksne i det omfang, hvori sådan anvendelse kan forenes med de formål, lokalerne i øvrigt skal tjene.

Lokalerne skal stilles til rådighed med fornødent udstyr, herunder inventar og undervisningsmateriel, i det omfang sådant udstyr allerede forefindes.

Ifølge undervisningsministeriets praksis er EDB-udstyr til undervisning omfattet af anvisningsforpligtelsen.

Spm. nr. S 20

Til *energiministeren* (7/10 83) af:

Arne Jensen (S):

»Finder ministeren det rimeligt, at risikoen for tab ved eksperimenter med decentral produktion af el på modtryks-kraftvarmeværker med en relativt lav ydelse alene skal bæres af varmemeforbrugere?«

Begrundelse

Modtryks-kraftvarmeværker opføres som eksperiment i forskellige størrelser i byer over hele landet, hvor den producerede varme kan aftages via et fjernvarmenet.

En forudsætning for, at denne type elværk kan producere, er, at der er varmemeforbrugere til at aftage den producerede (spild)varme.

Værkerne ejes af elselskaberne (i Jylland Elsam), som derfor også forestår finansieringen. Såvel el som varme produceret ved værket afregnes til kontraktligt aftalte priser, ligesom varmemeforbrugere forpligtes til at aftage en vis minimumsmængde varme.

I den af el-siden vedtagne kontrakt indgår desuden, at der efter 15 år skal foretages en totalopgørelse af tab/vinding ved eksperimentet, og varmeaftagerne pålægges i tilfælde af tab at skadesløsholde elselskaberne.

Der er altså tale om en aftale mellem på den ene side Elsam, som har styrken til at bære risikoen ved et sådant eksperiment, og på den anden side et varmeværk med måske 500–1.000 andelshavere.

I fremtidige tilfælde vil der for det enkelte private varmeværk ikke være noget valg, idet aftagelse af varme fra et modtryksværk evt. vil blive pålagt gennem den af kommunen udarbejdede varmeplan.

Som et resultat af elselskabernes fastholdelse af den omtalte tabsklausul (NEFO-repræsentantskabsmøde 30/9 83) oplever man, at varmeaftagerne siger nej (Brønderslev iflg. Aalborg Stiftstidende 4/10 83), hvorefter eksperimentet må aflyses. En tilsvarende udvikling kan imødeses i andre egne af landet – til stor skade for en optimal udnyttelse af både el- og varmemeforsyningsnettet.

Svar (20/10 83):

Energiministeren (Enggaard):